

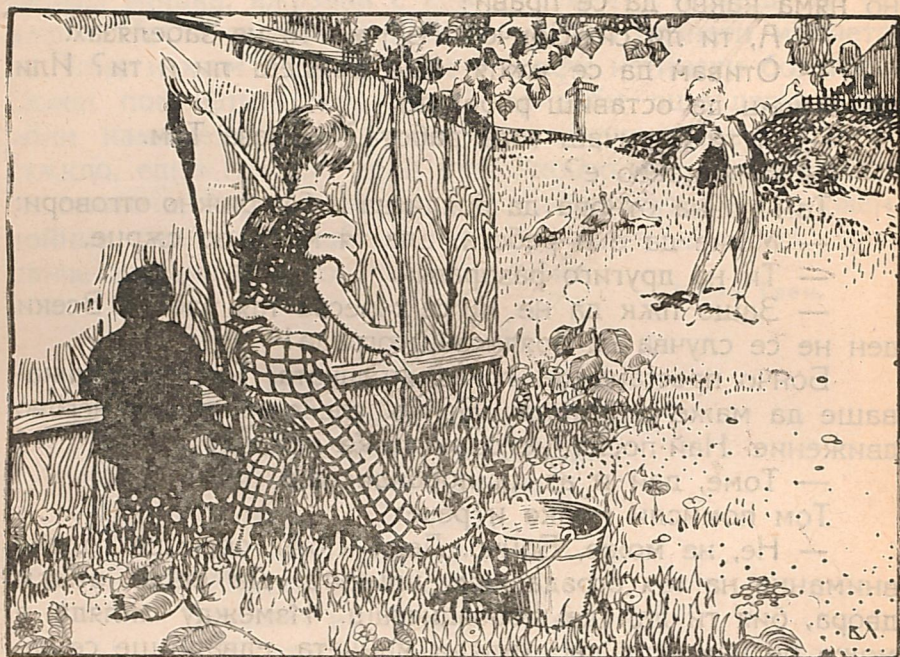
— Не смея, Томе. Тя ще ме пребие, ако узнае. Не смея.

— Тя ли? Та тя никога не бие. Ще те чукне с напръстника по главата! Това бой ли е? Ще те понагжлчи само хубавичко, но от думи не боли. Джимчо, ще ти дам бялата топка.

Джим почна да се двоуми.

— Зная, топката е много хубава, но се боя от господарката. . .

— Ще ти покажа и болния си пръст.

Джим взе топката и сжс зяпнали уста се наведе над Томовия крак. Малкия хитрец почна да развива превръзката. Но след една минута Джим летеше надолу по улицата, дрънкаше котлето и жално плачеше. Том почна пак да боядисва оградата, а леля Поля се отдалечаваше победоносно от бойното поле сжс чехли в ръце.

II.

Том почна да мисли за игрите, които гласеше за днес, и отново въздъхна.

Отдалече се зададе другаря му Бончо. Той подскачаше радостно и ядеше голяма ябълка.